

OVERDENKING

DE ZON ACHTER DE WOLKEN

‘Toen Hij dit gezegd had, werd Hij voor hun ogen omhooggeheven en opgenomen in een wolk, zodat ze Hem niet meer zagen’ (Handelingen 1:9)

Hemelvaart is de troonsbestijging van Koning Jezus. Na Zijn volbrachte werk op aarde gaat Hij terug naar Zijn Vader, die hoog in de hemel woont. Het is dan ook een feestdag. Maar is dat het eigenlijk wel? Hemelvaart, het lijkt wel het lelijke eendje onder de christelijke feesten. Iemand zei eens: ‘De hemelvaart van Jezus ligt aan de rand van het christelijk geloof.’ Kerst, Pasen en Pinksteren worden breed uitgemeten, maar Matteüs en Johannes schrijven helemaal niets over hemelvaart. De evangelist Marcus zegt het in één vers. De enige evangelist die er uitvoerig op in gaat is Lucas, in Lucas 24 en in Handelingen 1. Jezus werd opgenomen. God de Vader nam Hem op. De opgestane Paasvorst heeft de dood achter Zich gelaten. En wat voor een dood? De dood aan het ruwhouten kruis op Golgotha, voor onze zonden. Daar stierf Hij als Borg en Middelaar. Dat was Zijn hellevaart, om het zo voor ons hemelvaart te maken. Verwonderen wij ons daar over? Maar nu zegt de Vader als het ware: ‘Het is genoeg, Mijn Zoon. Kom Thuis in het Koninklijk Huis. Kom maar aan Mijn rechterhand. Op de ereplaats. Dat is je loon. Je met recht verdiende loon.’

God Zelf

‘Terwijl zij het zagen.’ De hemelvaart van Jezus was zichtbaar. De discipelen waren dus ooggetuigen. De opstanding uit het graf zagen ze niet, wel de opgestane Paasvorst. Maar hemelvaart wordt gezien. Wat zagen ze dan? ‘Een wolk onttrok Hem aan hun ogen.’ Een wolk, misschien een stapelwolk? Toch niet. De wolk uit onze tekst is een uitdrukking van de verhulling van God Zelf. God is in die wolk aanwezig. Het is Gods verborgen tegenwoordigheid. Wanneer het volk van Israël door de woestijn trekt naar het beloofde land, wijst de wolk de weg. En op Sinai gaf de HEERE Zijn genadewet en ook dan lezen we weer van een wolk. En de HEERE zei tegen Mozes: ‘Zie, Ik kom naar u toe in een dichte wolk, opdat het volk het kan horen wanneer Ik tot u spreek en opdat zij ook voor eeuwig in u geloven.’ Die wolk is dus de verhulling van God

Zelf. Ook in het Nieuwe Testament lezen we van de wolk als verhulling van God Zelf. Ik denk aan wat er gebeurde tijdens de verheerlijking op de berg. ‘Terwijl hij nog sprak, zie, een lichtende wolk overschaduwde hen; en zie, een stem uit de wolk zei: Dit is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb; luister naar Hem!’ Wolken zijn dus meer dan een meteorologisch verschijnsel.

Niet definitief

Wanneer de wolk Jezus opneemt gaat Hij naar Zijn Vader in de hemel. Maar dit afscheid is geen definitief afscheid. Jezus komt terug. Zie, Hij komt met de wolken. Zien we daarnaar uit? Verwachten wij deze dag met een groot verlangen? Kennen wij iets van dit heimwee? Is het door de Heilige Geest gewerkt, onder de prediking van het Evangelie op zondag in de kerk? Daar zoekt Hij nog steeds op wat verloren is. Hoe ouderwets en klassiek je dat ook vindt klinken. Daar wil Hij vergeving van zonden schenken. Juist daar wil Hij ons deelgenoot maken van de heerlijkheid die duurt tot in alle eeuwigheid. De hemel heeft op de één of andere manier een magische aantrekkingskracht. Iemand zei eens: ‘Wij nemen er zo nog één, want in de hemel is geen bier, en daarom drinken wij het hier.’ Troosteloos, maar nog niet hopeloos. Pinksteren staat voor de deur en leert ons zingend bidden:

*Heer, uw licht en uw liefde schijnen,
waar U bent zal de nacht verdwijnen.
Jezus, Licht van de wereld, vernieuw ons.
Levend Woord, ja uw waarheid bevrijdt ons.
Schijn in mij, schijn door mij.
Kom, Jezus kom, vul dit land met uw heerlijkheid.
Kom, Heil'ge Geest, stort op ons uw vuur.
Zend uw rivier, laat uw heil heel de aard' vervullen.
Spreek, Heer uw woord dat het licht overwint. (Lied 382 vers 1 - ELB)*

Achter de wolken schijnt zó toch de zon?

Bijbellezing: Handelingen 1:1-14

R.H. Hekman